

Nu falmer skoven trindt om land

Nu falmer skoven trindt om land,
og fuglestemmen daler;
alt flygted storken over strand,
ham følger viltre svaler.

Hvor marken bølged nys som guld
med aks og vipper bolde,
der ser man nu kun sorten muld
og stubbene de golde.

Men i vor lade, på vor lo,
der har vi nu Guds gaver,
der virksomhed og velstand gro
i tøndemål af traver.

Og han, som vokse lod på jord
de gyldne aks og vipper,
han bliver hos os med sit ord,
det ord, som aldrig glipper.

Ham takker alle vi med sang
for alt, hvad han har givet,
for hvad han vokse lod i vang,
for ordet og for livet.

Da over os det hele år
sin fred han lyser gerne,
og efter vinter kommer vår
med sommer, korn og kerne.

Og når engang på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.

Da høste vi, som fugle nu,
der ikke så og pløje;
da komme aldrig mer i hu
vi jordens strid og møje.

For høsten her og høsten hist
vor Gud ske lov og ære,
som ved vor Herre Jesus Krist
vor Fader ville være!

Hans Ånd, som alting kan og ved,
i disse korte dage
med tro og håb og kærlighed
til Himlen os ledsage!

*N.F.S. Grundtvig 1844 / Johan H.
Nebelong 1889*

Vi pløjed og vi så'de

Vi pløjed og vi så'de
vor sæd i sorten jord,
så bad vi ham os hjælpe,
som højt i Himlen bor,
og han lod snefald hegne
mod frosten barsk og hård,
han lod det tøj og regne
og varme mildt i vår.
Alle gode gaver
de kommer ovenned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed!

Han er jo den, hvis vilje
opholder alle ting,
han klæder markens lilje
og runder himlens ring,
ham lyder vind og vove,
ham rører ravnes nød,
hvi skulle ej hans småbørn
da og få dagligt brød?
Alle gode gaver
de kommer ovenned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed!

Ja, tak, du kære Fader,
så mild, så rig, så rund,
for korn i hæs og lader,
for godt i allen stund!
Vi kan jo intet give,
som nogen ting er værd,
men tag vort stakkels hjerte,
så ringe som det er!
Alle gode gaver
de kommer ovenned,
så tak da Gud, ja, pris dog Gud
for al hans kærlighed!

*Matthias Claudius 1782. Bearbejdet
1800. Jane M. Campbell 1861. Jakob
Knudsen 1891. / J. A. P. Schulz
omkring 1800*

Du gav mig, o Herre, en lod af din jord

Du gav mig, o Herre, en lod af din jord,
som jeg nu min egen må kalde.
Du gav mig et dagværk og brød til mit bord.
Her lever jeg trygt på dit mægtige ord,
der taler til mig som til alle.
Her bygtes mit bo,
her nyder jeg ro
og kan dig med glæde påkalde.

Af henfarne slægter jeg arved den vang,
hvis muld jeg for udsæd nu pløjer.
Her rydded de marken for stene engang
og dyrked den siden med suk eller sang.
Nu, Herre, for dig jeg mig bøjer:
den mark, som blev min,
var altid dog din.
Min tanke til dig jeg ophøjer.

Så lær mig at leve, o Gud, som jeg kan,
frimodigt som fuglen i skove,
og takke for regnen, som vander mit land,
for solskin og varme i sommerens brand,
for avl i min lade dig love.
Hvad magted jeg vel,
om du ej gav held?
Det vokser jo, medens vi sove.

Så lær mig da, Herre, at dig til behag
jeg bruger det pund, mig blev givet,
at fylde med hæderligt virke min dag,
at hjælpe og værne om den, som er svag,
at elske, thi deri er livet.
Og giv mig til sidst
et navn, Herre Krist,
som er i din livsbog indskrevet!

C.R. Sundell 1934. K.L. Aatrup 1945 / Knud Jeppesen 1951

Nu står der skum fra bølgetop

Nu står der skum fra bølgetop,
og blæsten river ned og op,
hvad Gud en sommer skabte.

Nu kan alene kærlighed
forhindre, at vi synker ned
i bitterhed - fortabte.

Nu haster skyerne forbi,
og modne æbler falder i
oktobermørke haver.
Gud lukker årets gyldne ring,
og sindet samler sig omkring
de lyse nætters gaver.

Gud, lær os før din vinters gru
som æblerne, der falder nu,
at slippe alt vort eget.
Din søn var her og viste os,
at døden intet finder hos
den, som har elsket meget.

Her mellem modenhed og død,
velsign os med den sidste glød
af jordens lyse sommer,
og bryd så sindets frøskal ned,
så alt i os er kærlighed
den nat, da kulden kommer.

Lars Busk Sørensen 1990 og 1993 / Henning Wellejus 1993